

MESCİD-İ AKSA'NIN YETİMLERİ

Ey insanlık! Kapatın şemsiyelerinizi gök kubbe ağlıyor. Doyasıya yıprattığımız şu biçare bedenlerinizi salın altına. Salın ki aksın kabahatin en büyüğü olan içinizdeki şu vicdansızlık. Aksın sizi nehrin dibine çekmeye çalışan acizlik. Ey kötülükten boğulmuş olan yürekler, yıkayın kendinizi şu meçhul gök kubbenin gözyaşlarıyla. Gecenin gündüzden, yağmurun sudan, ateşin sıcaktan bihaber olduğu şu çağda bir balık misali süzülün, gözyaşlarının oluşturduğu o derin sulara.

İnsanın yanılışı, kendi içinde doğan kendi içinde biten bir olguyu fark edememektir. Bu kan kokan coğrafyada herkesin kendi köşesine çekilip yaşananları bir filmi izler gibi seyretmesiydi. Sanıyoruz ki acı hep başka yüreklere geçiyor, ölüm hep başka bedenlerde buluşuyor. Oysa anlamıyor insan, filmin tam orta yerinde olduğunu. Bir taraf günü, âlem yaşarken diğer taraf mahşerin dumanında boğuluyor. Biz acıyı tatmıyor, ölümü bilmiyoruz. Ne yazık ki yüreğimizden daha yumuşak taşlar tanıyoruz.

Bu çağın lügati çok ağır. Ateş yetmiyor yüreği ısıtmaya. Şayet ben bu mahcup başımı alıp çevirdiğim vakit bu Ulu Nebinin ilk kiblesine bir hüznün ki bütün benliğimi sarar, sıra dağlar kıvılcıklar gönlümün mertebesinde. Kulaklarımda bir çocuğun “Elveda baba!” haykırıları çınlarken, gözlerimin önüne kundakta ölen çocuklar gelir. Sırma saçlarına yetişememiş ölüme doğan masum çocuklar. Bir acıyı gözlerine özlerine dizmiş usulca ve inatça ellerindeki taşlar ve sopalarla davalarında yürüyen küçük ayaklı çocuklar. Onlar bir umudun perçeminden tutup çektiği yürekleri ile dünyaya hasret kalmış bakıyorlar. Kimi kardeşinin annesi olmuş, kimi annesine kardeş olmuş. Ne bir ev ne bir ocak ne de bir hayat... Hayallerini de alıp kırmızı yeşilli uçurtmalarla ölüm kokan savaş uçaklarının gölgesine salmışlar. Ah! Mescidi Aksa, kanatlarındaki yavruların sırtlarına kambur olan şu yüklere de bir bak. Taş olsa çatlar, dağ olsa yıkılır, gemi olsa batardı. Bu nasıl bir iş ki insanı çığırından çıkarır. Kanatlarında çocuk olmak zor Mescidi Aksa. Hangi yürek dayanırdı kardeşinin etlerini yerden toplamaya? Söyle hangi zihin böyle bir gerçeği kabullenebilir. Bir gerçek ki insana hiç bu kadar sahte gelmemiştir. Bir gerçek ki insanlığa hiç bu kadar uzak gelmemiştir. Şimdi Mescid-i Aksa'nın yörelerinde çocuk kalmadı. Her yer düşmanın karşısında dimdik duran eli taşlı, sopalı, 7-8 yaşlarında adamlar... Bir savaşın aniden büyüttüğü, omuzlarında kocaman yükler taşıyan küçücük adamlar...

Ve şimdi düşmanın karşısında elif gibi duran çocuk, sen hayatın zemherisi gibisin. Ben ki seni soğuk çığlıklarından değil, al yanaklarından tanımak; ben seni çığ gibi gözyaşlarından

değil, gözlerinin renginden tanımak; ben seni senden tanımak isterim. Bir savaşın kurbanlığından değil, ben seni yüreğinden tanımak isterim. Bu yüzden gözlerime öyle şaşkın şaşkın bakma. Tut beni ellerimden al götür gönlünün çağlayan ırmağına. Bırak bir avuç içebileyim oradan. Bırak benim de gönlüm dolsun kıvançla, cesaretle, bir beton yığınının yastığına dönüştüren hayalin ile. Tut ellerimden götür elemine. Belki şu buzdan çölüme bir ateş düşer, bir ocağın dumanını çekerim belki içime. İşte o zaman az da olsa anlarım yahut tanırım içindeki hüznü. Sonra o hüznü alır dağlara anlatırım, dağlar yıkılır. Gider denize anlatırım, deniz kan kusar. Ardından toprağa anlatırım, işte o zaman da toprak; üstüne basan bütün ayaklar adına utanır. Sen tut ellerimden. Tut ki varmasın ellerimiz küf kokan şu dünyanın en büyük utancına. Tut ellerimden, tut ki gök yeniden maviye boyansın. Kan sussun, ölüm sussun, ağıtlar sussun. Şu kara toprak yeşile boyansın. Ben ve sen ve biz gönlümüzde bir baharın nazını taşıyalım. Hz. İbrahim'in bahçesinden topladığımız güller içimizde yeni bir inkılabı uyansın. Bülbüllerin ağzından kutlu avazlar dinleyelim. Sonra gidelim ağaçlara, dallara, çiçeklere sizi anlatalım, tomurcuklansınlar. Belki uzun sürer çiçeklenmeleri. Ama sen gönlünü müsterih tut yetimim, şayet büyük dağlar bahara geç ulaşırlar.

Yasemin MACIK
Şehit Hayrettin Mennan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
11/A 26